

der er blevet meget varmt anbefalet af Gymnastikinspektøren.

Det ærede Medlem Hr. Sneum har udtalt sig for en Deling af Aarhus Amt. Det er rigtigt, at Aarhus Amt er meget stort, og at det af Hensyn til Sagernes rette Behandling vil være ønskeligt at faa det delt. Dette Spørgsmaal er blevet rejst for lang Tid siden, første Gang vistnok i 1904 og senere adskillige Gange. Der er ogsaa i Indenrigsministeriet blevet udarbejdet et Lovforslag om Aarhus Amts Deling, men det er ikke blevet fremsat paa Rigsdagen. I 1922 fremkom der et Andragende fra samtlige Sogneraad i Aarhus og Skanderborg Amtsraads kredse om en Deling af Amtet, og det siges heri, at det er uafviselig nødvendigt, at en Deling finder Sted. Tillige har alle de Myndigheder, der har Ærinde til Amtskontoret, udtalt sig for Delingen, idet man hævder, at det er umuligt for Amtmanden, der nu har Bopæl i Skanderborg, at varetage sit Embede med det Omfang, det nu har.

Jeg er villig til at tage dette Spørgsmaal, der her er forelagt mig af det ærede Medlem Hr. Sneum, op til fornyet Prøvelse, men jeg maa dog udtale, at jeg tror, det bliver nødvendigt at udsætte den endelige Afgørelse af Spørgsmaalet, indtil vi kommer til at behandle Spørgsmaalet vedrørende de sønderjydske Amter. Som bekendt er Sønderjylland delt i 4 Amter, der hvert for sig foruden en Amtmand har en Amtsassessor, saaledes at der paa en vis Maade er 8 Amtmænd i de 4 sønderjydske Amter, uagtet disse 4 sønderjydske Amter tilsammen ikke er halvt saa store som Aarhus og Skanderborg Amt, der bestyres af een Amtmand uden Amtsassessor. I Øjeblikket foreligger Spørgsmaalet om en Ændring i de sønderjydske Amters geografiske Forhold jo ikke, men det vil komme til at foreligge, formentlig senest i 1927, og jeg haaber, at Spørgsmaalet om en Deling af Aarhus Amt da kan finde sin Afgørelse, samtidig med at man bestemmer, hvorledes man vil indrette sig amtsvis nede i Sønderjylland.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har gjort nogle Bemærkninger om Ministeriets Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt forhenværende Amtsforsøger Peter Kjær skulde have dansk Indfødsret eller ikke. Det ærede Medlem har rigtigt fremhævet, at nævnte Peter Kjær ikke fortjente for sine Dyders Skyld at faa dansk Indfødsret. Det er heller ikke for Dydernes Skyld, han har faaet det. Vi er fuldt vidende om, paa hvilken Maade nævnte

Peter Kjær har opført sig overfor de Danske, da han havde et Embedes Myndighed overfor dem, og vi ved fuldt ud, at han ved mange Lejligheder gjorde sit bedste for at fortrædige de Danske. Naar vi desuagtet har set os nødsaget til at anerkende ham som dansk Statsborger, skyldes det den Omstændighed, at vi i Ministeriet har den Opfattelse, at dette Spørgsmaal bør afgøres ud fra rent juridiske Synspunkter, og at vi ikke under nogen Omstændigheder vil udsætte os for, at Ministeriets Afgørelse kunde blive underkendt ved Dom.

Ministeriet har ment, at Peter Karl Kjær, forhenværende Amtsforsøger, maatte anerkendes som dansk Statsborger i Henhold til Versaillestraktatens Artikel 112 og Loven af 5. September 1920 § 1, hvorefter dansk Indfødsret tilkommer Personer, der den 15. Juni 1920 havde fast Bopæl i de sønderjydske Landsdele og indtil dette Tidspunkt var i Besiddelse af tysk Statsborgerret, medmindre de havde bosat sig i Landsdelene efter den 1. Oktober 1918. Det er rigtigt, at Ministeriet først, nemlig i August 1923, havde udtalt, at man ikke kunde anse Kjær for at have Indfødsret efter den nævnte Bestemmelse; idet han i Januar 1920 var blevet udvist af det daværende Afstemningsomraade af den internationale Kommission. Sagen blev imidlertid begæret genoptaget, og efter fornyet Undersøgelse angaaende Karakteren af den stedfundne Udvisning mente man at maatte erkende, at det ikke var godtgjort, at Udvisningen var definitiv. Man kunde derfor kun betragte den som midlertidig, og Følgen blev da, at Kjær, som i mange Aar havde boet i Sønderborg og allerede i Marts 1920 fik Lov til at vende tilbage dertil, og hvis Familie var blevet boende der, maatte anses for hele Tiden at have bevaret sin Bopæl i Landsdelene.

Der har ved den trufne Afgørelse absolut ikke været taget politiske Hensyn, men alene Hensyn til, hvad Traktaten og Loven hjemler, idet Ministeriet ikke vil inlade sig paa at fortolke Loven paa een Maade for Danske og paa en anden Maade for Tyske. Vi vil staa paa Retsstandpunktet uanset Personerne. Det kan maaske være nogen Trøst, at Peter Kjær nu har opnaaet en Alder af ca. 75 Aar, saaledes at han inden ret længe skal stedes for en højere Domstol.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har her fremdraget en Sag vedrørende Ejenomsretten til en Grusgrav i Ringkøbing Amt. Sagen hører egentlig ikke under Indenrigsministeriet, idet Vejvæsenet sor-